

Взимаме си довиждане с Алфи – благодарим му в натура за това, че ни докара живи (забелязвате, че липсва стандартното продължение на фразата – и здрави – да знаете, че не е случайно!!!) обратно в Чили. Пожелаваме му здраве и успехи, и от тойотите в автобуса с Клаудио и надолу към Педро. Митницата и 5-те хиляди метра ни изпратиха със силен вятър и прашна мъгла – май не искаха да ни пуснат... ВС!!!

И за последната вечер в Педрото и нашето хотелче. Взехме си оставените там вещи и всеки побърза да се мушне в душа. Топлата вода е като манна небесна – благодат. В комбинацията с всички чудесии, които видяхме тези 3 дни - ами това си е направо велико постижение. Вечерта не пропуснахме разходката по двете улици на Педрото, обменихме останалите все още боливиани и в леглата.

Сметката до тука на изминатите километри е около 20 000 км. Ще успеем ли да обиколим земното кълбо- май нататък върви работа ☺. ВС!!!

27 ноември 2018 г.

Тръгваме този път навреме от Педрото – никой не закъснява, (самолета от Калама .до Сантяго няма да ни чака) но с едното око нещо ми се мярна един дълъг сутрешен поздрав (то си беше дълга-а-а прегръдка направо) между Клаудио и – е вие пък веднага – с кой??? Просто така ми се стори, ако е истина – какво му е лошото – то тези неща по хората ходят ☺. Автобусът и колата с куфарите ни прекарват пак покрай Долината на Смъртта и Лунната долина – махаме им за сбогом и към Калама.

За довиждане смачкваме Клаудио от прегръдки – браво на човека – свърши си работа добре (тайно да ви кажа – добре, че Тигърчето го пришпорваше)!!!

Обратно 1000 –та киломера до Сантяго ги прелетяхме за 1.5 часа – приятна работа, но не виждаш нищо. Браво Тигърче – решението ти за пещата и прехода, който направихме на отиване беше перфектен!!!

В Сантяго урока си го знаехме наизуст – с таксита през притъмняващия град и в „пустинята“ – нашето хотелче в центъра на града. Нямаше караул и музика за посрещане, но нейсе – може би пак бяха закъснели ☺. Стаята без прозорци и с удобното легло ни чакаше, но преди това Петьо ни намери едно ресторантче – е, няма гладни да си лягаме я – нали трябва и да заспим!!! Тигърчето пак се подсмихна – знаем си го вече – винаги така прави, като ще има нещо хубаво на другия ден!!! За сега само знаем, че ще е хубаво, но колко??? Чакат ни Великденските острови (в същност това е един остров само и местното му име е Рапа Нуи)!!! ВС!!!

28 ноември 2018 г.

Няма да има подробности за самото пътуване до този остров, разположен в средата на Тихия океан (води се най-отдалечената точка от континентите) – те са тривиални. Искам да се опитам да разкажа за този връх на три вулкана, успял да се покаже над водното равнище и, благодарение на климата да създаде това райско кътче!!!

Все пък трябва да се отбележи – летяхме около 4 часа с чилийската компания Латам (разстоянието до там е над 3500 км – далечко си е). Данчо се падна до мене – човекът е доволен като слон, поради една проста причина – има място, широко е между седалките, няма нужда да се свиваш, а Данича си е бая човек!!! Обслужването и храната бяха като самолета –

усмихнати и вкусни. Не пропускайте да летите и с Латам– много са добри!!! Без да искаш правиш сравнение с жабарите – тихо – пак с тях ще се връщаме към Европа.

И....

Кацаме на островното летище , вратата на самолета се отваря.... и ни изсипват на пистата - от тук нататък - пеша. а там на всеки на врата се слага традиционния венец от местни цветя – в Полинезия сме!!! Не може да не си усмихнат – всичко около тебе те предразполага към това да бъдеш усмихнат – слънцето, хората, цветята, зеленината. Е, това явно ще бъде венеца на нашето пътуване!!!

Ванина има рожден ден!!! Да ни е живо и здраво момичето!!! Нека всеки да има късмета да отпразнува своя ден на такова място. Поздравяваме я с Happy Birthday to you още на пистата и ѝ желаем здраве, успехи и всичко останало!!!

За този остров, за това чудо на природата може да се чете навсякъде и по много.

На ден там пристига по един полет – т.е. 200-300 човека. В пика на сезона самолетите са два. На острова живеят постоянно около 5000 човека. Какво се получава – за една година там се изсипват около 70 000 човека, които прекарват там между 3 и 5 дни. Следователно от 7-те милиарда двукраки на този свят около 0.0001 % успяват в годишен аспект да посетят „рая“ – и ние сме сред тях!!! Успокоих се – нещо все пак сме успели да видим в този живот!!!

А сега подред:

- Летището е малко и като сграда и като писта, и кацането и излитането са на ръба – и отпред и отзад на пистата започва вода - ами ако спирачките не държат, ами ако не се засили самолетчето достатъчно... – нашите момчета бяха перфектни и при кацането и при излитането.
- После следва посрещането – както сме го виждали по филмите – усмивки, цветя, музика и венец ;

- Пет минути и сме в хотела, а той е прекрасен; къщичките са разположени след палми и градина с цъфнали цветя; стаята е огромна, с вентилатор на тавана и легла

за 4-ма; хората се усмихват и са готови да ти свалят звездите от небето, ако поискаш!!!

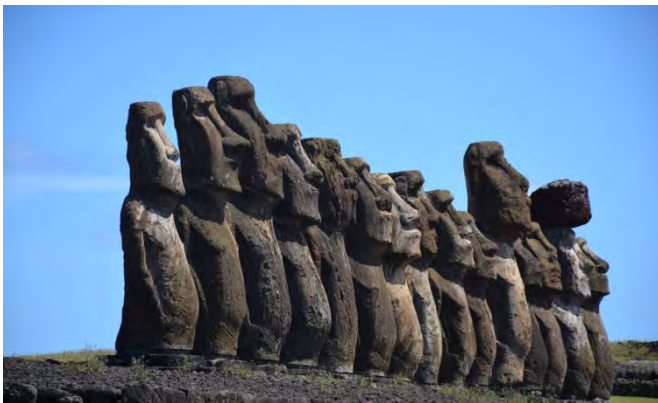

- Още същия ден наемаме две коли и тръгваме да обиколим острова – километрите не са много - 40-50, но спирките са много. А как да не спреш – най-накрая ги видях - МОАИТЕ – големи и малки, кога сами, кога в група, кога изправени, кога легнали, кога с шапка, кога без, кога гледат към океана, кога към навлеците, които идват да им развалят спокойствието. Страшно впечатляващи са!!! Бяхме чели за тях, чухме и много истории, по време на престоя ни на острова, но истината за тези фигури е някаква мешаница, която включва по малко от всички тези истории. Знае се например, че в средата на миналия век норвежкия изследовател Тур Хейердал е разкрил повечето от истините за този остров, изправил е и повечето от фигурите. Предполага се, че те са паднали следствие от минали цунами. Сложил ги човека така, както е мислил, че трябва да бъдат, но къде точно са били поставени те от местните хора и как са били ориентирани е загадка. Посетихме две каменоломни – в едната са правили телата на моаите, а в другата шапките им – от камък с различен цвят. След това са премествали каменните статуи до крайното им местоположение върху трупи - казват, че затова на острова почти няма останали дървета. Има много започнати статуи и изведнъж работата е била прекратена - защо??? Точните отговори ще получим като се открие машината на времето и се върнем малко назад ☺.

Ето и най-впечатляващата група от МОАИ :

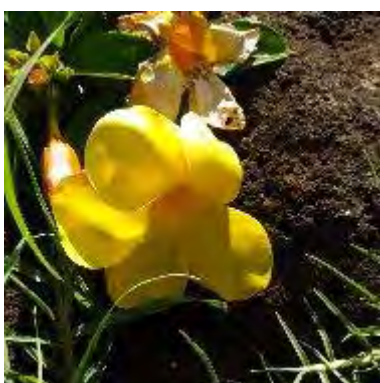

При откриването на острова в края на 18 век местните хора са били две племена – дългоухи и късоухи. Първите са командвали, а вторите са работели и който не слуша в казана – да, да човекоядството е било нормална процедура – това е бил източника на протеини. Но както почти винаги става, един ден онеправданите казали СТИГА и робите са станали господари – опитали са и те блажното. Как ли е било - един Господ знае.

Не пропускаме да спрем и на най-хубавия плаж на острова. Е, не е като онзи Голиат със звучното име Пляя Бланка, който видяхме край Чанарал, но е едно сладурче – думи нямам. Палмова горичка, полянки и после пясъка и вълните. Избирай – според предпочитанията на всеки. Водата беше предпочитаното място, разбира се. Тя беше неочаквано топла и приятна. Е, сега спокойно мога да кажа, че сме се къпали до насита в Тихия океан!!!

Обиколихме острова, даже и успяхме да погледаме залеза. Слънцето се потопи в окена, пропускайки последните си лъчи през листата на палмите и очертавайки силуетите на пазачите на острова – МОАИТЕ. ВС!!!

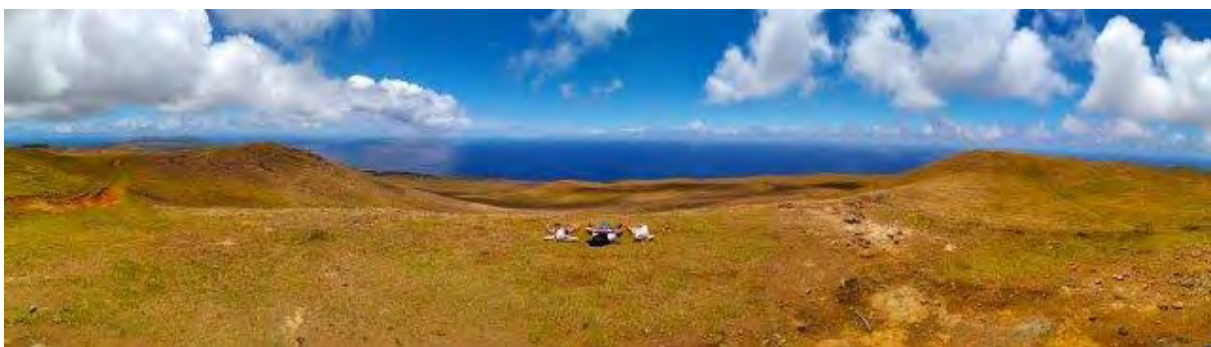
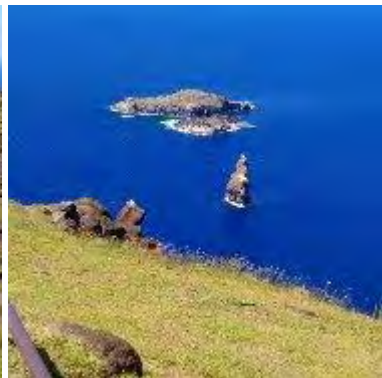

Няма как – вечерта завърши с обща вечеря на брега на океана – на здраве за РД на Ванина!!! ВС!!!

29 ноември 2018 г.

Калко много неща искаме да видим днес – дали ще успеем???

Групата се разделя по интереси и тръгва – някой с коли, други с велосипеди, трети просто пеша. Всеки има план и тръгва да го изпълнява. Ние сме с Петьо, Краси, Наташата и Владо. Петьо кара, мацките снимат, ние с Владо се редуваме в багажника, но и това си има своите прелести ☺. Целия ден се шматкахме по това парче земя и това, което лично на мене ми хареса най-много бе кратера на един от трите вулкана на острова- впечатляващо!!! ВС!!!

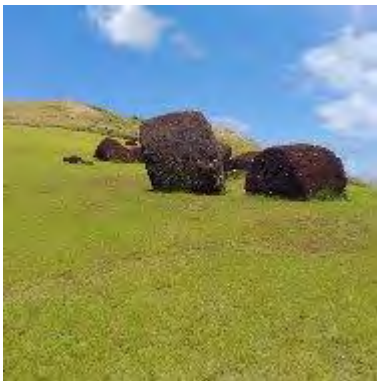
Невероятна красота – чашата на отдавна умълчалия се отдушник на земята е с диаметър около 3 км. В нея се оглеждаме в езеро, в което плуваха всякакви растения и цветя. Стените на кратера също са в зеленина, а точно към океана от чашата е отчупено парче – от там се е изливала разтопената лава във водата. Опитвам се да си представя картината – трудна работа. И това всичкото може да се види само от едно място – пазят си го хората. Да, забравих да ви кажа, че запознаването с всички забележителности на острова не е безплатно и въобще

не е евтино!!! Тигърчето се беше погрижил да имаме билети за всяка забележителност, за което му благодарим. Аз лично искам да му се и извиня още веднъж, тъй като човекът помоли да му запазим тези хартийки, а аз взех, че ги потурчих накрая – и моите и на Маята. Извинявай Тигърче – готов съм на каквато кажеш компенсация!!!

Та за вулкана – може да ходиш само по точно маркирани пътеки и за да не ги побългарим, през 100-200 метра, на някое по-високо място стои по един от местните и ни наблюдава – знаят си ни хората и ни следяха изкъсо. Е, не само ние се опитвахме да надникнем в чашата на вулкана по-отблизо или да направим още една снимка, но ей от там – в забранената зона. Как беше онази приказка – всеки ред става ред, когато се спазва, а за да се спазва трябва да има кой да следи за това!!! При тях имаше и ред и кой да следи за спазването му!!! При нас закони и правила на хартия бол, но още няма няма кой да следи за спазването им – или има, но малко им плащат... ☺

Опитахме се да се качим на най-високата точка на острова, но нещо объркахме пътя и не стана – добре де – нека да остане нещо и за другия път.

Затова пък видяхме още една група от МОАИ. Видяхме и каменоломната за шапките им.

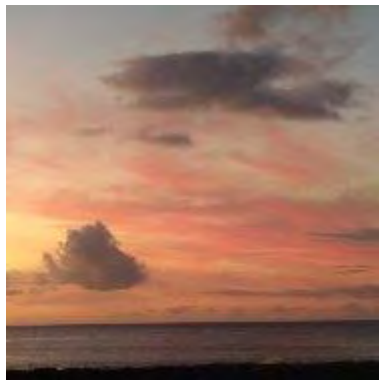

И нали се сещате къде всички искаха да отидат отново – на плажа разбира се – така и направихме. Потопяването в океана беше предшествано от разкошен обяд под палмите, подплатен с чаша чилийско вино – представяте ли си го??? Без да се наговаряме пак се събрахме почти цялата група там. Само Веско и Боряна липсваха, но в последствие се разбра, че им се е случила случка. Взели велосипеди под наем, тръгнаха и като се отдалечили достатъчно взели, че спукали гума. Имат телефон на компанията, но няма покритие. Знаят да питат, но онези местните си говорят само на испански. Добрали се до града чак вечерта и когато отишли да се карат с тези, които им дали колелетата, онези ги обезоръжили с усмивката и отговора, който им дали – ами така било писано да стане... Хората са в Рая – не бързат за никъде и за нищо. ВС!!!

В малко завъртяната ми глава от виното ми минава мисълта – дали да не вземем да останем малко повече тук??? И точно тогава чувам руска реч. Обръщам се и виждам един якичък мъжчина, който обяснява нещо на чист руски език на няколко кибика. Дошъл човека за малко, но пуснал котва до една от местните красавици и ето го - развежда такива като нас и повтаря като папагал едно и също всеки ден. Та той ни посъветва – от 3 до 5 дни и после острова става много малък – помислете си много преди да правите глупости!!!

Повторихме с удоволствие упражнението с океана от вчера, попекдохме се малко и поехме към базата – искахме още веднъж да видим залеза. Красиво беше, много красиво!!! ВС!!!

Знаете ли защo все залези се гледат??? Ние поне 3-4 пъти ги гледахме и само веднъж изгрев. Ами няма да има посетители в капанчетата – затова залеза е най-красив и в Санторини, и в Чили и на Великденските острови.

За вечерята няма да ви пълня главите с глупости, но искам да ви разкажа за нещо, което много ме накафеи именно тогава. Избрахме си ресторант с жива музика. Е, момчетата свиреха само около 1-2 часа – за толкова им се плаща, но няколко пъти прозвуча местната музика и...тогава видях на живо техния начин на танцуване – това е феерия, нежност, красота, преклонение и смиреност, изпълнявана от нежната половина на човечеството. Не издържах и застанах пред една от местните дами – как е изглеждала работата не зная, но на мене ми беше голям кеф!!! Снимка няма, защото бях там и го живеех, но и това със снимка няма как да се покаже. Все пак в ушите ми звучеше предупреждението на руснака – от 3 до 5 дни!!! Защо не станяхте бе приятели??? ВС!!!

30 ноември 2018 г

Днес ще се сбoguваме с Рая. С хубавите неща, както и с лошите, никога не трябва да се отива до край!!! За първите, за да ти иска пак и пак да ги направиш, а за вторите, за да имаш възможност да не ги правиш никога пак!!! Та и ние така.

Имаме на разположение няколко часа и те разбира се са предназначени за шопинг. Улиците са повече отколкото в Педрото, но наличния репертоар е същия с повече привкус на океан, цветя и полинезия. МОАИ във всякакъв вид и форма – от шоколад, магнитчета, разкошни рисунки на дърво и на какви ли не други материали – избирай!!! Дрехи – и там избора бе безкраен. Всеки се избира спомена от това Райско кътче и е доволен.

